

Henüz Kalem Eline Almasa da

— çitlembik · 31 Temmuz 2025

Günce – 30 Temmuz 2025

Henüz Kalem Eline Almasa da

H. Çiğdem Deniz

Üç yıldır Cemile ve Kadir abi çadır kampına davet ediyorlar bizi. Her yaz gönülden gelen o çağrı, bir türlü gerçekliğe kavuşmadan kayboluyordu gündelik telaşların arasında. Geçen yıl dünürlerinin ani vefatı her şeyin üzerini usulca örtmüştü. O yılın ziyareti, zamanın yumuşak elleriyle ertelenmişti.

Bu yaz Akçay'a adım atar atmaz, içimdeki eksik sayfayı tamamlamak istercesine Cemile'yi aradım. "Ziyarete geleceğiz" dedim. Bugün için sözleştik. Salı günü tekrar aradı beni, ben de içtenlikle "Geliyoruz artık" dedim. Bu defa her iki taraf da biliyor ki, başka bir erteleme bu güzel dostluğa yakışmaz.

Bugün Cemile Hanımcığım yine yazdı bana. O naif yüreğiyle... Ne güzel kadındır! Hayalinde hikâyeler kuruyor, bizi de içine yerleştiriyor usulca. Henüz kalem eline almamış belki ama içindeki cümleler göğün altında yürüyen rüzgâr gibi serbest... Hele o zeytin ağaçlarından bahsetmesi yok mu... "Yüz elli, iki yüz yıllık onlar," diyor. Onların gölgesine oturanları düşünüyor, sessizce bir masa kuruyor içinde. Soğanla karpuz, ekmekle peynir, gölgede çınlayan kahkahalar...

Bu akşam yemeğe de kalacağız. O tarihi zeytin ağacının altında rakı masası kurulacak. Gecenin serinliğiyle içimizi ısıtan sohbetler, kadehlerde dostlukla çınlayacak. Belki bir şarkı, belki bir susuş... Belki de sadece zamanın yavaşladığı o anlar olacak bize kalan.

Kampçılar Kadir abiyi ve Cemile'yi çok sevmişler. Şaşırmadım doğrusu. Her ikisinin de varlığı, oldukları yere dokunan bir huzur gibi... Kadir abi o bildik hareketiyle ak saçlarını arkaya doğru atıyor yine. Sık sık bu anlara şahit olmuşumdur. Sonra gözlüklerini çıkarıyor. O anı beklemişim meğer... Gözlerinin rengine bakıyorum. Değişiyor mu, yoksa bana mı öyle geliyor, bilemiyorum. Bu kez utangaçlığımı bir kenara bırakıp soruyorum:

"Elâ mı?"

"Evet," diyor.

Hele de zeytin ağacının altında, yeşile çalıyor gibi...

Bazı insanlar kelimelerle değil, varlıklarıyla yazıyor hikâyelerini. Kalem ellerine geçmese de, onların hayatı çoktan bir masal gibi dokunmuş oluyor göğe, toprağa, insana.